

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. november 22.
(vasárnap este)**

Cseri Kálmán

ERŐSÖDJ MEG A KEGYELEMBEN!

Énekek: 375; 300

Alapige: 2Timóteus 2,1-7

Te azonban, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, ami a Krisztus Jézus által van. És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, bízod olyan hű emberekre, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. Szenvedj velem együtt, mint Krisztus Jézus jó vitéze. Harcoló katona nem elegyedik bele a mindennapi élet dolgaiba, hogy tessék annak, aki zsoldjába fogadta. Ha valaki versenypályán küzd, nem nyer koszorút, csak ha szabályszerűen küzd. A fáradozó földművesnek kell először a termésből részesülnie. Fontold meg, amit mondok, mert az Úr mindenben elegendő értelmet ad majd neked.

Imádkozzunk!

Istenünk, olyan szörnyű híreket kell hallanunk nap, mint nap. Hálásan köszönjük, hogy ha te megszólalsz, akkor jó hírt, evangéliumot hallhatunk.

Kérünk, hogy te magad légy az, aki a szívünkig viszed ma este a te kegyelmedről szóló jó hírt.

Boldogan valljuk mi is az Írás szavaival: te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, aki megbocsátja a bűnt, türelmed hosszú, szereteted nagy. Bocsásd meg, hogy sokszor nem gondolunk erre, vagy visszaélünk ezzel.

Könyörülj rajtunk, hogy ez a jó hír hadd teremtsen hitet most a szívünkben, vagy újítsa, erősítse meg a benned vetett bizalmunkat. Szeretnénk megismételni, amit az énekben kértünk: a te Szentlelked ragyogtassa föl előttünk most a te kegyelmed a nagyságát.

Ámen.

Igehirdetés

Sokan olvassuk most ezekben a hetekben Pál apostolnak ezt az utolsó levelét, amit közvetlenül a kivégzése előtt írt: a Timóteushoz írt második levelet. Ebből ezt az egyetlen bátorító mondatot szeretném ma kiemelni és Isten Szentlelke segítségével kibontani. Mit jelent ez a felszólítás: „Te azonban, fiam, erősödj meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van.”

Mit jelent ez az első hallásra nehezen konkretizálható mondat? Mit kell tennie Timóteusnak, ha meg akar erősödni a kegyelemben? Mert az a jó, ha így olvassuk a Bibliát mindig, hogy ezt itt most értem is, nem is, egy kicsit homályos, de szeretnék neki engedelmeskedni. Akkor mit is jelenthet ez? Mit jelent megerősödni abban a kegyelemben, ami a Krisztus Jézusban van?

Ebben az esetben ezt akkor értjük meg jól, ha világos lesz számunkra, hogy ki írta ezt, kinek írta, és mi volt a célja vele. A Bibliából világos, hogy Pál apostol írta, mégpedig a második római fogsága idején, ami nem olyan háziórizet volt, mint az első. Az elsőről az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv utolsó mondatai szólnak. Az viszonylag emberséges volt. Itt viszont egy földalatti sötét lyukban raboskodott az apostol. Kiderül a levélből: bilincs van a kezén, kiderül, hogy ott semmi értelmes dolgot nem lehet csinálni, ezért kéri Timóteust, hogy hozzon neki néhány könyvtekercset. És még fázik is, kéri a télikabátját, hogy hozza el számára azt is.

Ekkor már bizonyos volt, hogy ki fogják végezni a hitéért, Jézusért, mert Néró elhatározta, hogy kiírta a keresztyéneket. Nem sokkal ezután, Krisztus után 64-ben, ez be is következett. Őt, mint római polgárt, kivitték a városon kívülre, és ott fejezték le. Ugyanaznap halt vértanúhalált Péter apostol is. Egy ókori egyházi történetíró szerint őt keresztre feszítették, de azt kérte, hogy ne úgy, ahogy a Mestere meghalt, mert ő nem méltó arra, hanem őt fejjel lefelé feszítsék keresztre.

A feladó tehát Pál apostol. A címzett pedig az a Timóteus, aki egészen zsenge ifjú volt, amikor először hallotta a Krisztusról szóló evangéliumot Páltól. Ez az ő szívét átformálta, és amikor másodízben járt ott az apostol, akkor maga mellé vette Timóteust, aki hűséges munkatársa lett, és most, hogy az apostol szolgálata befejeződik, az egyik legnehezebb szolgálati helyre, Efézusba rendelte őt Pál.

Az a feladat, ami ott Timóteusra várt, messze meghaladta az erejét, az adottságait és a tapasztalatát is. Ezt Pál is tudja, ő tudja a legjobban, ezért írja neki ezt a levelet, és ha ennek a tudatában olvassuk, akkor minden szava valami különösen meleg szeretettől átitatott lelkigondozói bátorítássá válik: akkor Timóteus számára, ma a mi számunkra.

Mi volt a probléma Timóteussal? Az, hogy először is fiatal volt. Egy nagyváros nagy gyülekezetének a vezetését élemedettebb korú, tapasztaltabb emberekre szokták bízni. Ő akkor olyan 30 év körüli lehetett, s azt mondják: akkor ezt vezető pozíciót tekintve nagyon fiatalnak tekintették. Aztán gyenge fizikuma volt — ez is kiderül a levélből. Az előbbi miatt írja neki Pál, nemcsak neki, hanem a gyülekezetnek, hogy senki a te ifjúságod miatt téged meg ne vessen. Te ott a Krisztus küldötte vagy, mindegy, hogy hány éves vagy. Az utóbbi miatt meg írja neki, hogy gyakori gyengélkedésed miatt ne mindig vizet igyál, hanem néha igyál egy kis bort is.

Timóteus csendes, hallgatag, befelé forduló, introvertált alkat volt, aki irtózott az összeütközésektől, és kerülte a harcokat.

Nos, lelki atyja pedig pontosan erre bátorítja, hogy vegye fel a küzdelmet a tévtanítókkal, akik éppen feldúlták az efézusi gyülekezetet. Aztán minél előbb intézkedjék az istentiszteleti rend kialakítása és megtartása miatt. Azután válasszon ki és állítson szolgálatba a szolgálatra alkalmas véneket, presbitereket, szervezze meg a szeretet-szolgálatot, és mindenekfelett folyamatosan és igényesen tanítsa a gyülekezetet az apostoli hitre és az ebből következő erkölcsi magatartásra.

Hogyan tud helytállni egy ilyen félénk természetű fiatalember egy ilyen sokféle módon veszélyeztetett és sok kényes feladatot ráróvó őrhelyen? Mi biztosítja azt, hogy Timóteus nem fog összeroppanni, sem nem fog elmenekülni? Csak az, ha talál egy forrást, amelyikből az emberfeletti feladatokhoz szükséges emberfeletti erőt folyamatosan és garantáltan kapja. Van-e ilyen forrás? Most ne beszéljünk rébuszokban: Van! Mi ez a forrás?

Amikor Timóteus hitetlenből hívővé lett, akkor az apostol ehhez a forráshoz vezette el őt. Ez a forrás Isten kegyelme, ami Jézus Krisztusban fakadt föl ezen a földön. Ezzel kezdődik a levél, erre emlékezteti mindenekelőtt, hogy el ne felejtse: amikor hitre jutottál és hallottad az evangéliumot, hogy Jézus Krisztus, aki megváltott minket, szent életre hívott el, ezt nem a mi cselekedeteink alapján tette, hanem az Ő saját végzése és kegyelme szerint, amelyet Isten nekünk adott Krisztusban. Te akkor megtanultad, hogy magadra nem számíthatsz az üdvösség szempontjából, akármilyen derék, jó fiú lehettél is, az nem belépőjegy a mennyországba. *Oda csak Krisztussal együtt lehet bemenni.*

Te akkor megtanultad, hogy mindnyájan rászorulunk Isten kegyelmére, és kegyelem nélkül nincs megoldása az életünknek, mert nincs megoldása a bűnnek. Azt, amit mi Isten és egymás ellen elkövettünk, nem lehet sem jóvátenni, sem kiegyenlíteni ilyen-olyan cselekedetekkel, még leülni sem lehetne, ha börtönbüntetést kapnál, mert a büntetés örökké tartana. Azt meg nem tudod megvalósítani. Nincs megoldása a bűnnek. Bele kell pusztulnod, *hacsak komolyan nem veszed, hogy Isten Krisztus Jézusért megbocsátott neked.* Mielőtt megszületté, megbocsátott.

Ha ezt te hittel komolyan veszed, az olyan erőt jelent a számodra, ezért olyan hála ébred a szívedben, ami egy életen át mint egy hajtómotor fog vinni téged a szolgálatban.

A kegyelem forrása az, amihez odavezette Timóteust. Timóteus megtanulta, hogy abból lehet élni. Nincs más megoldás, csak Isten kegyelme, de az elég Pálnak is, Timóteusnak is, nekünk is. És *aki ezt hittel komolyan veszi, hogy amit Isten megbocsátott, az meg van bocsátva, az fölszabadul mindenféle kisebbségi érzés, szorongás, félelem, gátlásosság alól, és alkalmas lesz arra, amire őt az Úr Jézus használni akarja.* — Az indulás az, amikor odatalál a kegyelem forrásához valaki, a folytatás meg az, hogy újra és újra odamegy erősödni. Ezt érti az apostol ezen: „te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, ami van a mi Urunk Jézus Krisztusban”.

Timóteus az indulásnál megtanulta, hogy a megoldást az jelentette, hogy Jézus elszenvedte az ő halálos ítéletét. Ha ez a Jézus használni akarja őt bármire, akkor biztos, hogy képessé tudja tenni arra, amire őt rendelte, csak neki nem szabad elfelejtenie azt, hogy ne magában bízzék, sőt el ne bízsa magát soha, hanem

ERŐSÖDJ MEG A KEGYELEMBEN!

---

tartsa a két üres kezét szakadatlanul: Uram, ide kérem szépen az újabb kegyelmet, mert újabbra van szükségem. És tőled kérem az erőt, a bölcsességet, a vezetést, az igei mondanivalót, az emberek iránti szeretetet, az ellenség iránti szeretetet is. A vitában világosságot és szelídséget — mindent, ami szükséges ehhez a nagyon nehéz szolgálathoz.

Jaj, ez a szolgálat meghaladja az ő erejét! Meg. A legszerényebb szolgálat is meghaladja az erőnket. Ez az emberfeletti szolgálat olyan volt, amit csak az Úr Jézus tud elvégezni. Hát akkor miért Timóteust küldi oda? Azért, mert meg kell tanulnia, hogy nemcsak Pál élte át, hanem ő is átélheti, hogy „élek, de többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”. És a hit által benne élő Krisztus fog adni szót a szájába, amikor meg kell szólalnia, fog adni isteni szeretetet a szívébe, amikor arra lesz szükség. És ő is elmondhatja majd nagyképűség nélkül azt, amit az apostol egy másik börtönből írt másik levelében, a filippi levélben ír, hogy „mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít”. Timóteusnak meg kell tanulnia: magamban nincs erőm, de Krisztusban kiapadhatatlan forrása van az erőnek. Akkor odajárok ehhez a forráshoz, vagy ott élek annak a közelében mindig.

Meg kell tehát tanulnia, hogy nemcsak az üdvösséghez nélkülözhetetlen Isten kegyelme, hanem az Istennek való szolgálathoz is. Egyáltalán a hitben való járáshoz, a keresztyén élethez. Mert akármilyen robusztus fizikumú, tapasztalt, határozott, nagyhangú, okos ember lett volna is Timóteus, ez semmit nem segít abban, hogy ő az Úr Jézus hűséges küldöttjeként szolgáljon ott. Ebben csak az segít, ha Krisztussal neki olyan szoros közössége van, hogy ez a Krisztus cselekszik általa, és Ő szólal meg általa. És ha ezt ott senki nem tudja, vagy senki nem számít rá, neki ezt akkor sem szabad elfelejtenie. Ezért kell könyörögnie, erre kell számíttania, és így kell végeznie a tőle kapott munkát. — Ezt jelenti megerősödni a kegyelemben.

Timóteusnak tehát nem is nagy hitre van szüksége, hanem arra, hogy el ne felejtse, hogy nagy Megváltója van, és hagyatkozzék egyre teljesebben Krisztusra, aki majd használja őt. — Egyebek között ezért is kértem ezt az éneket, hogy az elején énekeljük el, mert a pünkösdi eseményre utalva van benne egy ilyen sor is: „Egy halász, ha prédikál, fog sok ezer lelkeket”. Nem az írástudatlan Péter ékesszólásának vagy rutinjának volt köszönhető, hogy háromezer ember bűnbánatra jutott és megkeresztelkedett pünkösdkor, hanem annak, hogy őáltala Isten Szentlelke, őáltala a dicsőséges Jézus Krisztus munkálkodott ott, annak a gyümölcse volt ez.

Ha valaki csak magára néz, akkor csak a benne rejlő erőre van utalva. Ha valaki a hatalmas Jézusra néz, akkor maga is csodálkozik, hogy bírom én ezt? Általában, amikor visszanezünk egy-egy feladat vagy út végéről, hogy bírtam én ezt? Vagy nem is csodálkozunk, csak hálát adunk és magasztaljuk érte Istent. Mert amíg valaki a saját beszédképességében, szervezőképességében, vezetői adottságaiban bizakodik, addig azokkal kell megoldania minden feladatot. Csakhogy a feladatok nagyobbak, minthogy ezekkel meg lehetne oldani! Legalábbis a lelki munkában mindig nagyobbak. Jó, ha ezt Timóteus előre tudja, és éppen ezért tartja a kezét és kéri az Úr Jézustól mindezeket.

Akkor viszont eljuthat oda, amit Pál apostol az 1Korintus 15,10-ben így ír — és ő nem szokott dicsekedni — „többet munkálkodtam, mint az apostolok együtt-

véve, de nem én, hanem az Istennek bennem levő kegyelme”. Ezt kár lett volna tagadni vagy elmosni: ó hát ő is sok mindent végzett, de a tizenkettő is, meg még sokan mások... Persze, jó esetben minden hívő dolgozzék és szolgáljon, de a munka mennyiségét meg eredményét tekintve ő ezt leírhatta: többet, mint az összes többi együtt, de nem én, hanem az Istennek bennem levő kegyelme. — Ezt a distinkciót, ezt az éles és pontos megkülönböztetést kell látnia minden szolgáló hívőnek, egyébként nagy baj lesz a szolgálatában.

Mert a kegyelem azt jelenti: „annak ellenére”. Annak ellenére, hogy mindeztől bűnös vagyok, Isten engem Krisztus érdeméért igazzá nyilvánított és igazá is tesz. Annak ellenére, hogy lázadtam Isten ellen, és még most is kész vagyok minden parancsa ellen tiltakozni, Ő gyermekévé fogadott és örökösévé tett. — Ez a kegyelem.

Annak ellenére, hogy Timóteus emberi tulajdonságait tekintve alkalmatlan volt erre a nehéz szolgálatra, az Úr Jézus őt odaküldte, és megfelelt, és helytállt, és nemcsak kibírta valahogy azokat a terheket, hanem örömmel tudott szolgálni Jézus Krisztusnak.

Annak ellenére, hogy mi mindnyájan úgy születünk, hogy képtelenek vagyunk Isten parancsait teljesíteni, Ő az újjáteremtés során képesekké tesz minket erre.

Folytathatnám tovább: annak ellenére, hogy olyan sokszor hallottad már az Úr Jézus kedves hívását, hogy jer és kövess engem! — és még mindig nem szántad el magad, hogy tudatosan, elkötelezetten a tanítványa leszel. Ő ma este még egyszer hív erre az útra. Annak ellenére, hogy olyan sokszor elhasaltunk, elbuktunk már az Ő útján, Ő újra és újra lehajol, talpra állít, és új esélyt ad arra, hogy mégis csak győzelmes keresztyén életet éljünk.

A mi korunkban különösen is fontos, hogy egész udvarával együtt értsük és komolyan vegyük ezt a ma esti biztatást, ha tetszik, parancsot: erősödj meg a kegyelemben — mert az úgynevezett posztmodern ember önmagát helyezi a dolgok középpontjába, és nem Istent. Az ő teljesítménye fontos, minden jót magának tulajdonít, az eredmény, a siker, a haszon az ő érdeme és az ő dicsősége, és erre büszke. A posztmodern ember nem hálás, nem ismeri ezt, ő büszke. Büszke a gyerekeire — (ezt sosem értem, mert az aztán végképp Isten nagy ajándéka, hogy valakinek olyan gyermeket ad, aki miatt nem sírnia kell, hanem örülhet neki.), ha még megvan, az egészségére, büszke a fizikai erejére, a szakmai tudására vagy tudatlanságára, mindenre, amire csak lehet: büszke. És ez életveszélyes dolog a lelki munkában.

Timóteust ettől is óvja az apostol, amikor arra biztatja, hogy erősödj meg a kegyelemben. Abban a bizonyosságban, hogy te nemcsak a megtéréseidkor szorultál rá Isten kegyelmére, hanem egész életeden át rászorulsz, az utolsó lélegzetvételegig. Ne tulajdoníts magadnak semmit, hanem legyen tele a szíved hálával. Mert bőven elég neked Isten kegyelme.

Aki megismeri Istent, és megismeri azt a kegyelmet, amit az újjászületéskor ad a benne hívőknek, abban az emberben kialakul egy nagy bizonyosság és biztonságérzet. Mert aki csak magára hagyatkozik és ezt megszokja, az nagyon kiszámíthatatlan és bizonytalan talajon működik, még ha kiegészíti is azzal, hogy én meg a szerencse — az ugyanolyan bizonytalan.

ERŐSÖDJ MEG A KEGYELEMBEN!

De aki megismeri Isten kegyelmét, az egy olyan forrásra talált, amelyikből bizonyos, hogy soha nem fog kifogyni a víz. Amelyikből bőven árad. Elég néked az én kegyelemem — mondja Pál apostolnak Jézus Krisztus. Az ilyen emberben egy különös belső tartás alakul ki. Az a tartás, ami a Heidelbergi Káté első kérdés-feleletében megmutatkozik, ahol ő nem dicsekszik, de ez a belső bátorság, ez az egyértelmű önazonosság-tudat szólal meg, hogy mind életemben, mind halálomban, (nemcsak életemben), mind testestől, mind lelkestől, (nemcsak a lelkemmel), az én Uram Jézus tulajdona vagyok. Ő pedig a tulajdonára vigyáz. Be vagyok biztosítva életben, halálban, testem, lelkem — most és a jövőben.

Egyebek között ez is nagy nyereség azoknak, akik meg tudnak erősödni ebben a kegyelemben. Különösen ezekben az időkben, amikben most élünk, amikről nem is gondoltuk még néhány hónappal vagy évvel ezelőtt, hogy ilyen is lehetséges, amikor minden kiszámíthatatlan, minden bizonytalan. Kimondhatatlan békességet és reménységet ad a hívőnek az, hogy minden látszat ellenére a világ kormányja az élő Isten kezében van, akit én valamennyire már ismerek. Ő az én mennyei Atyám, akinek mindent elmondhatok, akitől az életet, az örök életet kaptam ajándékba. Ezek után mi lenne az, ami neki nem lehetséges, vagy amiről elfeledkeznek. Pláne rólam, az Ő fogadott gyermekéről. — Egészen bizonyos, hogy nem.

Nem akarom ezt tovább fejtegetni, de magamról tudom, hogy milyen az a békesség, az a belső tartás, az az identitástudat, amit ez a hit ad a hívő embernek.

Talán ez is magyarázza azt, hogy ebben a rövid levélben Pál apostol négyszer használja ezt az egyszerű kifejezést: te azonban. Négy nagy bekezdés ezzel kezdődik: te azonban, fiam, Timóteus... A világ körülötted bizonytalanságban él, ugyanakkor elszáll magától, elbizakodott, dölyfös, önhitt, dicsekvő, — te azonban, fiam, erősödj meg újra és újra a kegyelemben. Vagyis ne felejtsd el azt, hogyan indult el a te új életed. Úgy, hogy Isten megbocsátotta az egész múltadat. Krisztus fizette meg az árát. Te semmit nem tettél, mindezt csak hallottad, mint jó hírt, evangéliumot és hittel komolyan vetted. Erre a kegyelemre számíthatsz a továbbiakban is. Ő fog téged képessé tenni arra, hogy elvégezd azt, amivel megbízott.

Szeretném a fiataloknak újra és újra elmondani, hogy itt lázadjatok. Merjtek mások lenni, mint az Isten nélküli világ! A kamaszos, meg később a forradalmi lázadás gyökere ez: mi mások vagyunk, és mások is akarunk lenni. Erről van szó! Azt mondja a Biblia: Merjél más lenni, mint az, aki fél és bizonytalan, és próbálja magát különböző babonáságokkal megtámogatni. Doppingolja magát. Nem kell itt doppingolni! Te Isten drága gyermeke vagy. Te egészen másként élhetsz, mint a körülötted levő világ. Így leszel áldás a számukra. Így tud használni Isten téged mások üdvösségére is, meg testi javára is. Merj másként gondolkozni, beszélni és élni — mint aki ismered a kegyelmet.

Ez tehát a ma esti igénk: „Te azonban, fiam, erősödj meg a kegyelemben, ami a Krisztus Jézusban van.” Az indulásnál meg kellett tanulni, hogy rászorulok a kegyelemre, elég nekem a kegyelem, és a kegyelem tökéletes munkát végez. Utána pedig egész életem során tanulgom, hogy újra és újra odamehetek a kegyelem forrásához, és messze a képességeimet meghaladó teljesítményekre képesít engem az én Megváltóm. Ezért viszont egyedül neki adok dicsőséget.

Eszembe sem jut dicsekedni vagy elbizakodni, de félni sem attól, hogy jaj, mi lesz holnap? Mert Ő holnap is ugyanaz lesz, aki tegnap volt, és aki ma. És ez a hála nemcsak szavakban jelentkezik a hívő embernél, hanem tetteiben is. Azért olvastam fel még hat verset, mert az erről szól. Innen indul el a dolog, és itt újul meg újra és újra a hívő élete: erősödj meg a kegyelemben, ami a Krisztus Jézusban van. És hogy hálás vagy, azt meg fogod mutatni azzal, hogy vállald (így folytatja Pál) velem együtt... Mit? A harcot. Legyél a Jézus Krisztus jó vitéze, aki tud küzdeni az igazságért, másokért, emberek üdvösségéért, egy csomó fontos, pozitív dologért. Mint a Jézus Krisztus jó katonája: Timóteus, a félénk, hallgatag, visszavonuló ember. Nem alkati tulajdonságok következménye ez, hanem a Krisztussal való közösség gyümölcse. Tehát legyél jó katona. Aztán legyél jó sportoló: tanuld meg a sportolóktól a kitartást. Csak aki a célig mindvégig küzd, annak van meg az az eshetősége, hogy győz is. És kezdjél el dolgozni csendesen, szívósan, reménységgel, úgy, mint egy jó földműves, aki tudja, hogy majd valamikor (nem most, nem holnap), gyümölcse is lesz a munkájának. Legyél jó katona, jó sportoló és hűséges, állhatatos, alázatos földműves. — Így lesz az életed gyümölcsöző másoknak is.

Tudniillik így kerek az evangélium. Az önmagában még nem a teljes evangélium, hogy van kegyelem és odamehetsz a kegyelem forrásához, és megerősödhetsz benne. Ez mindennek a feltétele. Enélkül hiába akar futni, földműveskedni meg katonáskodni. Ez a feltétele mindennek. De *az erre adott válasz* a hívő ember életében az egyenes folytatása annak, hogy kegyelmet nyert hívővé lett, hogy akkor elkezdje azt a harcot harcolni, amit az Úr Jézus bíz rá, azon a pályán futni, amelyet Ő tett eléje, és azt a földműves munkát végezni a szó átvitt értelmében elsősorban, amivel Ő bízta meg.

Vizsgáljuk meg, hogy mit jelent ez a számunkra most: „te azért, fiam, erősödj meg a kegyelemben!” Tanuljunk meg szabadabbá válni a magunk erőinek a méricskélésétől, meg annak a megállapításától, hogy én mire való vagyok, meg mire nem. Jobban tudja ezt az, aki engem teremtett. Egyedül Ő tudja. Bízam rá! No de kérdezzem, hogy Uram, akkor mit is akarsz? Mire akarsz használni? És ugyebár fogok kapni ehhez észt, fizikai erőt is, lelki erőt is, még örömet is benne? És boldogan fogjuk tapasztalni, hogy ez így van.

Imádkozzunk!

Istenünk, bűnbánattal bevalljuk, hogy olyan sokszor kellett már megállapítanunk, hogy nem bírom én ezt, már megint elfelejtettem, nem azt mondtam, amit kellett volna, stb. Olyan sokat bosszankodunk, ha a környezetünk elégedetlen és megállapítja ugyanezt.

Bocsásd meg, ha nem hozzád jövünk ilyenkor. Bocsásd meg, hogy mielőtt ez kiderülne, nem hozzád jöttünk. Legalább a szükségünk hadd hajtsanak most hozzád minket, a gazdag Istenhez, a szerető és ajándékozó Atyához, aki azt akarod, hogy örömmel tudjuk végezni azt, amivel megbízol minket.

Könyörülj meg rajtunk, Istenünk, hogy ne nélkülöd akarjunk olyan dolgokat tenni, amiket csak te tudsz elvégezni általunk. Könyörülj meg rajtunk, hogy valóban legyen mindnyájunk életében egy határozott indulás, amikor először odaborultunk a kegyelem forrásához, és először átéltük: jaj, de nagyon rászorulunk. És elő-

ERŐSÖDJ MEG A KEGYELEMBEN!

szőr meggyőződöttünk arról, hogy tényleg nincs más megoldás a számunkra, de ez megoldás.

Ajándékozz meg mindnyájunkat ilyen világos indulással, és utána add, hogy bátran tudjunk lépegetni a te utadon. Akkor is, ha sokféle nehézséggel találkozunk. Köszönjük, hogy te éppen azokban szoktad megdicsőíteni magadat.

Így könyörgünk hozzád azokért a testvéreinkért, akik most különösen rászorulnak a te vigasztaló, bátorító, előre mutató kegyelmedre.

Kérünk, adj nekünk valóban szót, amikor kinyitjuk a szánkat, hogy helyén mondott igével tudjunk bátorítani másokat.

Így kérjük el tőled a jövő hetet, és kérünk téged, ne engedd, hogy elszabaduljon itt a pokol, és az emberölő, a Sátán, a mi ősellenségünk pusztítson és romboljon. Magunk sem tudjuk, Atyánk, hogy mit kérjünk, semmiképpen nemcsak a magunk számára kérünk védelmet. Azt kérjük, hogy ebben a megveszekedett emberiségben és tőled messze sodródott világban ragyogtasd föl a te kegyelmedet még az ítéleteken keresztül is, és taníts minket mindennek ellenére feltétel nélkül bízni abban, hogy te kézben tartod a világ sorsát, te tudod, hogy mit cselekszel, és mit engedsz meg, és azoknak, akik téged igazán szeretnek, minden a javukat munkálja.

Könyörülj rajtunk, hogy ezek közé tartozzunk.

Ámen.

Énekeljük: 300. dicséretet.

1. Lelkem drága Jézusa,
Hozzád hajt a félelem,
Míg üvölt a habtusa,
S nő a vész a tengeren,
Rejts el, rejts el, itt ne hagyj,
Míg eláll a fergeteg;
Biztonságos révet adj,
S majd fogadd el lelkemet.

2. Nincs nekem más enyhelyem,
Szívem Téged hív s keres,
Ó, maradj itt, Mesterem,
Őrizz, adj erőt, szeress!
Véled állom a vihart,
Hit s erő Te vagy, Te Szent,
Szárnyad árnyával takard
Fejemet, a védtelent.

3. Csak Te kellesz, én Uram,
Benned mindent meglelek;
Támogasd, ki elzuhan,
Gyógyítsd meg, ki vak s beteg.
Szent szavadra hallgatok,
Tévedés az én bajom,
Én hamisság s bűn vagyok,
Te igazság s irgalom.

4. Kegyelem vagy, égi jó,
Mely minden bűnt eltörül,
Hagyd, hogy gyógyító folyó
Tisztogasson meg belül.
Élet-kút vagy, lüktetés,
Vízmeríteni drága hely,
Ó, buzogj fel bennem és
Öröklét felé emelj.